

โครงการศึกษาและพัฒนาประมวลรัชฎาภรณ์

เรื่อง “มาตรการเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขการระงับข้อพิพาททางภาษีเงินได้ตามประมวลรัชฎาภรณ์”

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
<p style="text-align: center;">มาตรา 143</p> <p>ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550</p> <p>มาตรา 143 ร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน หมายความว่า ร่างพระราชบัญญัติ</p> <p>ที่เกี่ยวกับเงิน หมายความว่า ร่างพระราชบัญญัติ</p> <p>ว่าด้วยเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ดังต่อไปนี้</p> <p>(1) การตั้งขึ้น ยกเลิก ลด เปลี่ยนแปลง แก้ไข ผ่อน หรือวางระเบียบการบังคับอันเกี่ยวกับภาษีหรืออากร</p> <p>(2)...</p>	<p>1. การออกอนุบัญญัติของฝ่ายบริหารที่นอกเหนือกฎหมายแม่บท : การให้อำนาจฝ่ายบริหารออกอนุบัญญัติ ลดอัตราหรือยกเว้นภาษีตามประมวลรัชฎาภรณ์</p> <p>เมื่อพิจารณา <u>มาตรา 143</u> ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 กำหนดให้ <u>การลดหรือวางระเบียบการบังคับเกี่ยวกับภาษีหรืออากร ต้องทำเป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน</u></p> <p>ดังนั้น การที่ประมวลรัชฎาภรณ์ มาตรา 3 บัญญัติให้ฝ่ายบริหารสามารถออกพระราชกฤษฎีกาเพื่อลดอัตราภาษี น่าจะมีผลกระทบต่อข้อกำหนดส่วนแบ่งภาระภาษี ที่ฝ่ายนิติบัญญัติได้กำหนดไว้ในประมวลรัชฎาภรณ์ และเมื่อพิจารณาประมวลรัชฎาภรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีเงินได้ ก็ไม่ปรากฏว่ามีการกำหนดเพดานการลดอัตราภาษีไว้ จึงดูเหมือนว่าฝ่ายนิติบัญญัติได้ให้อำนาจการลดอัตราภาษีที่เป็นอำนาจหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติเองไปให้ฝ่ายบริหาร ซึ่งโดยหลักการแล้ว</p>	<p>โดยหลักในการตราบทบัญญัติกฎหมาย ฝ่ายนิติบัญญัติต้องกำหนดเนื้อหาที่เป็นสาระสำคัญ เช่น กำหนดเพดานการปรับลดอัตราภาษีไว้ เมื่อเป็นการสมควรก็ให้อำนาจฝ่ายบริหารในการออกอนุบัญญัติในการลดอัตราภาษีตามเพดานอัตราการลดภาษีที่ฝ่ายนิติบัญญัติได้อนุมัติไว้ ควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเพดานการลดอัตราภาษีไว้ในประมวลรัชฎาภรณ์ในหมวดภาษีเงินได้ด้วย</p>	<p>- เห็นด้วยในหลักการ แต่การจัดเก็บภาษีต้องสอดคล้องกับภาวะการณ์ในช่วง เวลานั้น ซึ่งต้องการความรวดเร็วในการแก้ไขกฎหมาย จึงจำเป็นต้องออกพระราชกฤษฎีกาในบางเรื่องที่ต้องการความเร่งด่วนเพื่อบรรเทาภาระภาษี โดยได้อาศัยอำนาจตามมาตรา 187 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นอำนาจของพระมหากษัตริย์ และมาตรา 3(1) แห่งประมวลรัชฎาภรณ์</p> <p>มาตรา 187 “พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการตราพระราชกฤษฎีกาโดยไม่ขัดต่อกฎหมาย”</p>

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
<p>มาตรา 3</p> <p>บรรดารัฐฎากรประเภทต่าง ๆ ซึ่งเรียกเก็บตามประมวลรัษฎากรนี้ จะตราพระราชกฤษฎีกาเพื่อการต่อไปนี้ได้</p> <p>คือ</p> <p>(1) ลดอัตรา หรือยกเว้นเพื่อให้เหมาะสมกับเหตุการณ์ กิจการ หรือสภาพของท้องถิ่นบางแห่งหรือทั่วไป</p> <p>(2)...</p>	<p>ฝ่ายบริหารมีอำนาจในการออกอนุบัญญัติ (ออกรายละเอียด) แต่ไม่มีอำนาจออกกฎหมายแม่บท แต่หากปรากฏว่า ในการตราบทบัญญัติกฎหมายฝ่ายนิติบัญญัติ ได้กำหนดเนื้อหาที่เป็นสาระสำคัญ เช่น กำหนดเพดานการปรับลดอัตราภาษีไว้ ก็จะเป็นการที่ฝ่ายนิติบัญญัติ ได้อนุมัติหลักการของกฎหมายไว้ และเมื่อเป็นการสมควรก็ให้อำนาจฝ่ายบริหารในการออกอนุบัญญัติในการลดอัตราภาษีตาม <u>เพดานอัตราการผลิตภาษีที่ฝ่ายนิติบัญญัติ ได้อนุมัติไว้</u> จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยหลักการแบ่งแยกองค์กรใช้อำนาจ</p> <p>2. การตีความบทบัญญัติที่แตกต่างกันเพื่อปรับใช้แก่ข้อเท็จจริงแต่ละเรื่อง : กรณีการประเมินภาษี (มาตรา18-19) และการเรียกเก็บเงินเพิ่มที่กระทบสิทธิผู้เสียภาษี</p>		

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
<p>มาตรา 38 ภาษีเงินได้นี้อยู่ในประเภท ภาษี อากรประเมิน และให้เจ้าพนักงาน ประเมินเป็นผู้ประเมินเกี่ยวกับภาษีใน หมวดนี้</p> <p>มาตรา 27 บุคคลใดไม่เสียหรือนำส่งภาษี ภายในกำหนดเวลาตามที่บัญญัติไว้ใน หมวดต่างๆ แห่งลักษณะนี้เกี่ยวกับ ภาษีอากรประเมิน ให้เสียเงินเพิ่ม...</p> <p>...</p> <p>การคำนวณเงินเพิ่มตามวรรคหนึ่ง และวรรคสอง ให้เริ่มนับเมื่อพ้น กำหนดเวลาการขึ้นรายการหรือนำส่ง ภาษีจนถึงวันชำระหรือนำส่งภาษี...</p>	<p>2.1 ประมวลรัษฎากรไม่ได้มีบทบัญญัติที่ กำหนดให้อำนาจการประเมินแก่ผู้เสียภาษีไว้ หากประสงค์จะให้การขึ้นแบบและชำระภาษี ของผู้เสียภาษี เป็นการประเมินตนเอง จะต้อง แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 38</p> <p>เพราะเมื่อประมวลรัษฎากรกำหนดให้ เจ้าพนักงานเป็นผู้ประเมินเกี่ยวกับภาษีอากร (มาตรา 38) ประกอบกับมาตรา 18 ก็ได้ กำหนดให้เจ้าพนักงานประเมินเป็นผู้ประเมิน และเมื่อประเมินแล้วให้แจ้งไปยังผู้เสียภาษีอากร <u>จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวทำให้เข้าใจได้ว่า การไม่</u> <u>เสียภาษีหรือนำส่งภาษีภายในกำหนดเวลาตาม</u> <u>กฎหมายที่จะมีผลให้เสียเงินเพิ่มตามมาตรา 27</u> <u>ต้องนำบทบัญญัติมาตรา 38 มาเป็นหลักในการ</u> <u>พิจารณา</u></p>	<p>ให้แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 38 ดังนี้ “ภาษีเงินได้นี้อยู่ในประเภทอากร ประเมิน และให้เจ้าพนักงานหรือ<u>ผู้เสียภาษี</u> เป็นผู้ประเมินเกี่ยวกับภาษีในหมวดนี้”</p>	<p>- ไม่เห็นด้วย</p> <p>ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน คำว่า "ประเมิน" หมายถึง กะประมาณค่า หรือราคาเท่าที่ควรจะเป็น เช่น ประเมิน ราคา กะประมาณคุณค่า หรือ ผล เช่น ประเมินผลการศึกษา ประเมินผลการสัมมนา ประเมินภาษี</p> <p>ก. กำหนดจำนวนเงินที่จะต้องเสีย เป็นภาษี</p> <p>กำหนดจำนวนเงินที่เจ้าพนักงาน เรียกเก็บเป็นภาษีจากผู้มีหน้าที่ต้องเสียภาษี ตามที่ได้ประเมินไว้แล้ว...</p> <p>...</p> <p>ดังนั้น การที่ผู้เสียภาษียื่นรายการ เงินได้ คำนวณหักค่าใช้จ่าย ค่าลดหย่อน และแสดงจำนวนภาษีที่ต้องเสียไว้ตามแบบ แสดงรายการตามมาตรา 56 จึงเป็นการ ประเมินตนเองโดยนัยของความหมายนี้อยู่ แล้ว</p>

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
			<p>ส่วนมาตรา 38 เป็นการให้อำนาจเจ้าพนักงานประเมินในอันที่จะประเมินภาษีจากรายการที่ผู้เสียภาษียื่นประเมินตนเองมาแล้วนั้น โดยจะต้องพิจารณาประกอบกับมาตรา 18 และมาตรา 19 ด้วย จึงจะทราบถึงจำนวนเงินได้ทั้งหมดว่านำมาขึ้นรายการตามมาตรา 56 ไว้ถูกต้องครบถ้วนแล้วหรือไม่</p> <p>และมาตรา 27 ก็ระบุชัดว่า "บุคคลใดไม่เสียหรือ นำส่งภาษีภายในกำหนดเวลา... ให้เสียเงินเพิ่ม...การคำนวณเงินเพิ่ม...ให้เริ่มนับเมื่อพ้นกำหนดเวลาการยื่นรายการหรือนำส่งภาษีจนถึงวันชำระหรือนำส่งภาษี</p> <p>จึงเห็นว่าไม่มีความจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมตามมาตรา 38 แต่อย่างไร</p>

<p>มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป</p>	<p>ประเด็นปัญหา</p>	<p>ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย</p>	<p>ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน</p>
<p>มาตรา 54 ถ้าผู้จ่ายเงินตามมาตรา 50 และมาตรา 53 มิได้หักและนำเงินส่งหรือได้หักและนำส่งเงินแล้วแต่ไม่ครบจำนวนที่ถูกต้อง ผู้จ่ายเงินต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้มีเงินได้ในกรณีเสียหายที่ต้องชำระตามจำนวนเงินภาษีที่มีได้หักและนำส่งหรือตามจำนวนที่ขาดไปแล้วแต่กรณี...</p>	<p>2.2 ตามมาตรา 54 ที่กำหนดให้ทั้งผู้จ่ายเงินและผู้มีเงินได้ต้องร่วมรับผิดชอบในการเสียหายที่ต้องชำระตามจำนวนเงินภาษีที่มีได้หักและนำส่งหรือตามจำนวนที่ขาดไปแล้วแต่กรณี เป็นเรื่องที่ไม่เป็นธรรมกับผู้มีเงินได้ที่ไม่มีอำนาจบังคับให้ผู้จ่ายเงินต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายและนำส่ง แต่ผู้มีเงินได้ยังคงต้องร่วมรับผิดชอบในเงินภาษีที่ผู้จ่ายเงินได้มิได้หักและนำส่ง หรือจำนวนที่ขาดไป และกรณีดังกล่าวเปรียบเสมือนการลงโทษผู้เสียภาษีในกรณีเดียวกันถึงสองครั้ง</p>	<p>ให้แก้ไขบทบัญญัติมาตรา 54 โดยกำหนดให้การกระทำการฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดของผู้จ่ายเงินได้เป็นสิ่งที่ผู้จ่ายเงินได้ต้องรับผิดชอบเพิ่มและเบี่ยงปรับโดยลำพัง และควรศึกษาทบทวนเรื่องการเก็บเงินเพิ่มและเบี่ยงปรับที่ปัจจุบันเปรียบเสมือนการลงโทษผู้เสียภาษี ในกรณีเดียวกันถึงสองครั้ง</p>	<p>- ไม่เห็นด้วย ตามมาตรา 54 เป็นการกำหนดให้ผู้จ่ายเงินได้ต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้มีเงินได้ มิใช่เป็นกรณีผู้มีเงินได้ต้องร่วมรับผิดชอบในการไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของผู้จ่ายเงินได้ กรณีผู้จ่ายเงินได้ มิได้หักภาษี ณ ที่จ่ายและนำส่ง ผู้จ่ายเงินได้ไม่ต้องรับผิดชอบเบี่ยงปรับ คงรับผิดชอบเฉพาะตัวภาษีและเงินเพิ่ม โดยคำนวณเงินเพิ่มจากวันพ้นกำหนดที่ผู้จ่ายต้องยื่นแบบและนำส่งภาษี จนถึงวันที่ผู้จ่ายเงินได้นำเงินมาชำระ เว้นแต่กรณีผู้มีเงินได้ชำระภาษีไว้แล้ว ผู้จ่ายเงินได้ก็ไม่ต้องรับผิดชอบชำระตัวภาษีอีก คงรับผิดชอบเฉพาะเงินเพิ่ม โดยคำนวณจากวันพ้นกำหนดที่ผู้จ่ายต้องยื่นแบบและนำส่งภาษี จนถึงวันที่ผู้มีเงินได้ชำระภาษีไว้</p> <p>การรับผิดชอบชำระเงินเพิ่ม กรณีนี้เป็น การรับผิดชอบสถานะกับผู้มีเงินได้</p> <p>จึงเห็นว่าไม่ต้องแก้ไขบทบัญญัติ มาตรา 54 แต่อย่างใด</p>

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
<p>มาตรา 47 (1)(ญ) บัญญัติว่า "ค่าอุปการะเลี้ยงดู บิดา มารดา ของผู้มีเงินได้รวมทั้งบิดา มารดาของสามีหรือภริยาของผู้มีเงิน ได้คนละสามหมื่นบาทโดยบุคคล ดังกล่าวต้องมีอายุหกสิบปีขึ้นไป มี รายได้ไม่เพียงพอแก่การยังชีพและอยู่ ในความอุปการะเลี้ยงดูของผู้มีเงินได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด"</p>	<p>3. การออกอนุบัญญัติของฝ่ายบริหารที่ขัดหรือแย้งกับเจตนารมณ์ของกฎหมายแม่บท : การออกประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 136) เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการหักลดหย่อนค่าอุปการะเลี้ยงดูบิดา มารดา ของผู้มีเงินได้ รวมทั้งบิดา มารดาของสามีหรือภริยาของผู้มีเงินได้ ตามมาตรา 47 (1)(ญ) แห่งประมวลรัษฎากร</p> <p>3.1 กรณีบุตรหลายคนอุปการะเลี้ยงดูบิดา มารดา คนเดียวกัน ให้ผู้มีเงินได้ (บุตร) เพียงคนเดียวที่มีหลักฐานรับรองการอุปการะ เลี้ยงดูจากบิดา มารดา เป็นผู้ที่มีสิทธิหักลดหย่อน ค่าอุปการะเลี้ยงดูบิดา มารดาในแต่ละปีภาษี จึงไม่สอดคล้องกับกฎหมายแม่บท มาตรา 47 (1)(ญ) ซึ่งให้สิทธิการหักค่าลดหย่อนกรณีได้มีการเลี้ยงดูตามความเป็นจริง</p> <p>หลักเกณฑ์ ตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากร ฉบับดังกล่าวดูเหมือนจะเป็นประโยชน์ในเชิง</p>	<p>3.1 เห็นควรแก้ไขประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฉบับดังกล่าว โดยให้บุตรทุกคนที่เลี้ยงดูบิดามารดา สามารถแบ่งส่วนค่าลดหย่อนภาษีในจำนวนเพดานที่กำหนดไว้ในมาตรา 47 (1)(ญ)</p>	<p>- เห็นด้วยกับข้อเสนอของผู้วิจัย โดยเป็นการเพิ่มทางเลือกให้บุตรคนใดคนหนึ่งหรือบุตรทุกคนที่มีหลักฐานอุปการะเลี้ยงดูจากบิดามารดา เป็นผู้ที่มีสิทธิหักลดหย่อนค่าอุปการะเลี้ยงดูบิดามารดา ได้ โดยให้แบ่งเฉลี่ยส่วน ค่าลดหย่อนตามจำนวนที่กฎหมายกำหนด</p>

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
<p>ประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 136) ฯ</p> <p>(1) ...</p> <p>(2) ผู้มีเงินได้หรือสามีหรือ ภริยาของผู้มีเงินได้จะต้องเป็นบุตร ชอบด้วยกฎหมายของบิดามารดา...</p> <p>(3) กรณีผู้มีเงินได้หลายคน อุปการะเลี้ยงดูบิดามารดาคนเดียวกัน ให้ผู้มีเงินได้คนใดคนหนึ่งเพียงคน เดียวที่มีหลักฐานรับรองการอุปการะ เลี้ยงดูจากบิดามารดา...เป็นผู้มีสิทธิ หักลดหย่อน...ในแต่ละปีภาษี</p> <p>มาตรา 47 (1)(ค) วรรคท้าย บัญญัติว่า "การหักลดหย่อน สำหรับบุตรดังกล่าว...และในกรณีบุตร บุญธรรมนั้น ให้หักลดหย่อนในฐานะ บุตรบุญธรรม ได้แต่ฐานะเดียว"</p>	<p>การบริหารของฝ่ายจัดเก็บในลักษณะของความ สะดวกแก่ผู้จัดเก็บที่ไม่ต้องเสียเวลาตรวจสอบ จำนวนหักค่าลดหย่อนกรณีที่มีบุตรหลายคน</p> <p>3.2 ตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากร ฉบับ ดังกล่าว บัญญัติตัดสิทธิบุตรบุญธรรมในการหัก ลดหย่อนค่าอุปการะเลี้ยงดูบิดามารดาบุญธรรม ซึ่งไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของบทบัญญัติ มาตรา 47(1)(ญ) และไม่สอดคล้องกับมาตรา 47 (1)(ค) ที่กำหนดให้ผู้รับบุตร บุญธรรม สามารถหัก ค่าลดหย่อนบุตร บุญธรรมได้ เท่ากับเป็นการไม่สนับสนุนและ</p>	<p>ควรแก้ไขประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 136) เพื่อให้เกิด ความเสมอภาคแก่บุตรบุญธรรม โดยให้ บุตรบุญธรรมที่เลี้ยงดูทั้งบิดามารดาที่ แท้จริงและบิดามารดาบุญธรรม ก็ควร กำหนดหลักเกณฑ์ให้บุตรบุญธรรมสามารถ เลือกที่จะหักลดหย่อนค่าอุปการะเลี้ยงดูบิดา มารดาโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือบิดา</p>	<p>-เห็นด้วย</p> <p>การที่จะกำหนดให้บุตรบุญธรรมสามารถ เลือกที่จะหักลดหย่อนค่าอุปการะเลี้ยงดูบิดา มารดาที่แท้จริงหรือบิดามารดาบุญธรรมอย่างไร อย่างหนึ่งนั้น ก็เป็นแนวคิดที่น่ารับฟังเนื่องจาก จะเป็นการเปิดโอกาสและทางเลือกให้แก่บุตรบุญ ธรรมแต่จะต้องกำหนดหลักเกณฑ์ให้ชัดเจนว่า มีสิทธิเลือกหักลดหย่อน ค่าอุปการะเลี้ยงดูบิดา</p>

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
	ส่งเสริมบุตรบุญธรรมให้เลี้ยงดูบิดามารดา บุญธรรม	มารดาบุญธรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้เกิด ความเสมอภาคแก่บุตรบุญธรรม	มารดาที่แท้จริงหรือบิดามารดาบุญธรรมฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่งเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น
<p>มาตรา 37</p> <p>1. รู้อยู่แล้ว หรือ จงใจแจ้ง ข้อความเท็จ ให้ถ้อยคำ ตอบคำถาม เท็จ นำเอกสารเท็จมาแสดงฯ</p> <p>2. โดยความเท็จ น้อ โกง อุบาย หรือวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน ฯ เพื่อหลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียง ภาษีอากร</p>	<p>4. การให้ศาลอาญามีอำนาจพิจารณาพิพากษา กรณีการหลีกเลียงภาษี (มาตรา 37)</p> <p>ประมวลรัษฎากรมีบทกำหนดโทษการ หลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียงภาษี แต่ไม่มี การอธิบายให้ความหมาย ขอบเขต การ หลีกเลียงภาษี หรือเป็นการวางแผนภาษี ดังนั้น การดำเนินคดีกรณีหลีกเลียงภาษี จึงเป็นคดีที่มีความ ยุ่งยากซับซ้อน และต้องใช้ความรู้เฉพาะ ด้าน <u>แม้ผู้พิพากษาศาลอาญาจะเป็นผู้มีความรู้ มี ความสามารถ แต่การให้คดีการหลีกเลียงภาษีอยู่ ภายใต้การพิจารณาพิพากษาของศาลอาญา ย่อม เกิดข้อถกเถียงเกี่ยวกับความชำนาญเฉพาะด้าน ได้</u></p>	<p>ควรแก้ไขเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติ ประมวลรัษฎากร ให้อำนาจการพิจารณา พิพากษา เรื่อง การหลีกเลียงภาษีอากร อยู่ใน อำนาจของศาลภาษีอากรกลาง รวมทั้งควร ทบทวนเรื่องเขตอำนาจศาล ที่มีอำนาจ พิจารณาพิพากษาคดีภาษี ไม่ว่าจะเป็ศาล ชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา</p>	<p>- เห็นด้วยกับผู้วิจัยว่า เรื่องการ หลีกเลียงภาษีอากรควรอยู่ในอำนาจของ ศาลภาษีอากรกลาง แต่การแก้ไขให้ศาลภาษี อากรกลางมีอำนาจพิจารณาพิพากษา ความผิดกรณีหลีกเลียงภาษี ต้องไปแก้ไข เปลี่ยนแปลงในเรื่องอำนาจการพิจารณาและ พิพากษาคดี ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาล ภาษีฯ มิใช่แก้ไขเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติ ประมวลรัษฎากร</p>

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
<p>มาตรา 12</p> <p>บัญญัติว่า “เพื่อให้ได้รับชำระ ภาษีอากรค้าง ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งยึด หรืออายัด และขายทอด ตลาด ทรัพย์สินของผู้ต้องรับผิดชอบภาษี อากร หรือนำส่งได้ทั่วราชอาณาจักร วิธีการยึดและขายทอดตลาด ทรัพย์สิน ให้ปฏิบัติตามประมวลวิธี พิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม ส่วน วิธีการอายัด ให้ปฏิบัติตามระเบียบที่ อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติรัฐมนตรี</p>	<p>5. การยึดหรืออายัด และการขายทอดตลาด ทรัพย์สินของผู้ค้างชำระภาษี (มาตรา 12) : ความคาบเกี่ยวของเขตอำนาจศาลปกครอง และศาลภาษีอากร การโต้แย้งการใช้อำนาจ ออก คำสั่งยึด หรืออายัดและการขายทอดตลาด ทรัพย์สิน ของเจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากร เป็นกระบวนการวิธีการทางการปกครอง ที่แยก ต่างหากจากกระบวนการพิจารณา ภาษีอากร แต่เพื่อให้เป็นการคุ้มครองสิทธิของ ผู้เสียภาษี จึงควรจะบัญญัติอำนาจดังกล่าวไว้ ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรเพื่อให้เห็น ได้อย่างชัดเจน ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง</p>	<p>ควรแก้ไขมาตรการบังคับทางปกครอง เกี่ยวกับการออกคำสั่งหรือเนื้อหาของ คำสั่ง ที่ไม่ถูกต้องตามขั้นตอนกฎหมายให้ อยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลภาษีอากรกลาง</p>	<p>- ไม่เห็นด้วย คำสั่งให้ยึดอายัดและขายทอดตลาด ทรัพย์สิน เป็นผลเนื่องมาจากการประเมิน ภาษีอากร จึงเป็นมาตรการบังคับทาง ปกครอง ซึ่งการอุทธรณ์การบังคับทาง ปกครอง ตามมาตรา 62 แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 กำหนดให้ใช้หลักเกณฑ์และวิธีการเช่นเดียว กับการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง อยู่ใน อำนาจพิจารณาของศาลปกครอง จึงยังไม่มี เหตุผลสมควรให้ศาลภาษีอากรกลางมี อำนาจพิจารณาพิพากษากรณื่อดังกล่าว</p>

<p>มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป</p>	<p>ประเด็นปัญหา</p>	<p>ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย</p>	<p>ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน</p>
<p>มาตรา 30</p> <p>ในการอุทธรณ์การประเมินภาษี อากรที่อำเภอไม่มีหน้าที่ประเมิน ให้ อุทธรณ์ภายในกำหนดเวลาสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน โดยให้ อุทธรณ์ตามเกณฑ์และวิธีการ ดังต่อไปนี้</p> <p>(1) เว้นแต่ในกรณีห้ามอุทธรณ์ ตามมาตรา 21 หรือมาตรา 25</p> <p>(ก) ถ้าเจ้าพนักงานประเมิน ผู้ทำการประเมินมีสำนักงานอยู่ในเขต จังหวัดพระนครหรือจังหวัดธนบุรี ให้ อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ พิจารณา อุทธรณ์ ซึ่งประกอบด้วยอธิบดี ผู้แทน กรมอัยการ และผู้แทนกรมมหาดไทย (กรมมหาดไทย ในปัจจุบันคือ กรมการปกครอง)</p> <p>(ข) ถ้าเจ้าพนักงานประเมิน ผู้ทำการประเมินมีสำนักงานอยู่ในเขต จังหวัดอื่น ให้อุทธรณ์ต่อ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ซึ่ง</p>	<p>6. การอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณา อุทธรณ์ เป็นการควบคุมภายในของฝ่าย ปกครอง เนื่องจากฝ่ายปกครองมักมีดุลยพินิจ แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ซึ่ง เป็นเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองด้วยกันเอง จึงเกิด <u>ข้อเคลือบแคลงสงสัยในเรื่องความเที่ยงธรรม</u> โดยเฉพาะเมื่อเป็นกรณีข้อพิพาทระหว่างเอกชน กับฝ่ายปกครองแล้ว เกรงว่า คณะกรรมการฯ จะ เกิดความลำเอียงเข้าข้างฝ่ายปกครองด้วยกันเอง อีกทั้งจากการศึกษาพบว่า<u>ประเด็นข้อพิพาทที่</u> <u>สำคัญอีกประการที่เกิดขึ้น มาจากกรณีการใช้</u> <u>ดุลยพินิจของ คณะกรรมการฯ ซึ่งมีอยู่หลายคณะ</u> <u>ที่ทำให้เกิดคำวินิจฉัยที่แตกต่างกัน</u> ส่งผล กระทบต่อผู้เสียภาษีที่อาจไม่ได้รับความเป็น ธรรม เช่น กรณีการลดเบี้ยปรับแต่ละรายของ คณะกรรมการฯ ต่างชุดกันก็อาจแตกต่างกัน</p>	<p>องค์คณะของคณะกรรมการพิจารณา อุทธรณ์ควรมีการปรับเปลี่ยนโดยเฉพาะ ควร ให้มีผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษีอากรที่มาจาก ภาคเอกชน (ระบบของอังกฤษ) แทน ผู้แทนกรมการปกครอง และควรจัดตั้ง สำนักงานคณะกรรมการอุทธรณ์ สังกัดกรมสรรพากร แต่มีความเป็นอิสระ (ระบบของอเมริกา)</p>	<p>(1) ไม่เห็นด้วยกับการจัดตั้งสำนักงาน คณะกรรมการอุทธรณ์สังกัดกรมสรรพากร เนื่องจากคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ตามประมวลรัษฎากรในปัจจุบันมีความ เป็นอิสระอยู่แล้ว</p> <p>(2) กรณีการปรับเปลี่ยนองค์คณะของ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ควรจะต้อง ดำเนินการศึกษาข้อดี ข้อเสีย และผลกระทบ ทุกด้านอย่างละเอียดก่อน และควรพิจารณา บทบัญญัติใน ลักษณะ 1 หมวด 2 ส่วน 2 การอุทธรณ์ทุกมาตรา โดยละเอียด ไปพร้อมกันด้วย</p>

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
<p>ประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้แทน สรรพากรเขตหรือผู้แทน และอัยการจังหวัดหรือผู้แทน</p> <p>(2)</p> <p>“คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตาม (ก) จะมีหลายคณะก็ได้”</p>			